

Serfőző Simon

Feljegyzések

Nem a földet, jószágot, az ekét, ekekapát,
e földművelő szerszámokat, s a többbit,
amit elvettek tőlünk, amivel országot, népet
megkárosítottak, s mind, ami falun,
városon ebek harmincadjára került, nem azt,
s nem a múltat kívánjuk vissza.
Csak a lelkierőnket, az elvett emlékezetünket,
öntudatunkat, jogot az önállósághoz,
szóhoz, csak a méltóságunkat adják vissza.

Elsötétült arcom

Még ficánkos kedvű,
nevetős szájú lennék én,
kurjantós örömmű,
amilyen voltam.

Röptetném tekintetem,
mint a madarat.
S nemcsak a magamat,
az utcákat is megfuttatnám,
a járdákat.

Ma is a fák legtetejéig
fölvídtana még
a játszódó jókedv,
ha nem állítaná hajamat magasba
annyi elvadult gond, sérelem,
nem ingatnának meg falakkal
megrázkódtatások,
amiktől elromosodok.

S amiktől a szó megkeseredik.
S a tettek ellenem lépnek föl,
terelnek a hátrányok alja felé
az útból, lehetőségektől,
hogy a lélek rögökkel,

kövekkel megtörjön.

Hiába lenne jobb
lepaktálni taktikákkal,
viccelgetni lakájhősökkel,
fotelvitézekkel,
ügyeskedni praktikákkal.

Eltévelygő léptemet sántító
cipőm is visszafordítaná.
S a hallgatást sem vállalom,
e hazaárulást.
Nem nézem el, felnőttségünket
miként kiskorúsítják,
tartják járókában e tudatában
visszamarasztott népet,
s dedósodik el az ország.

Félreállással nem fedezem
nyugalommal, dagványosító
álmoszággal elárasztását
ez alacsonyfekvésű időnck,
s szabadjára engedett
garázdálkodást sorsunkkal,
s elterelt-tájolt utakkal
félrevezetésünket.

Nem leszek tettestárs a bűnben,
amely bajainkat eltussolva,
le is hazudva,
dögszagú lejtőkre juttat,
s elsötétíti derült idejű arcom,
atlanti inváziós felhők
a napvilágot.